

СУНЦОКРЕТ

Већега лудака нема

Шија му се од тежина искривила
Нејак је то ослонац за главу блесаву
Од сунца обневиделу
У светлост лудо заљубљену
Ко монах онај звездочатац
Што у самштини скапа
Док му се ласте по рукавима гнезде
Низ реку пиљећи у звезде

Па и кад оболео од туге свео
Стидљиво огромну главу срцу ближе пригне
И кад му зенице ситне поиспадају
Он и тад сунце упорно сања
Као у мају

Лудака већега нема